

selle ausa mehhe tust ja hinge ahhastus wõdis olla, kui ta sedda käske kulis. Agga sellegi-pärrast ei tahtnud temma mitte sõnnakuulmata Zummala wasto olla, waid tõusis hommiko warra üles, panni omma eesli saddulase, lõhkus põlletamise ohwri-puud walmis, wõttis omma poia Isaki ja kaks noort sullast ennesega, ja läks senna paika, kuhho Zummal käsknud. Sullaste wasto ütles Abram: jäge teie eesliga seie; minna lähhän poisiga senna kumardama, ja tullen jälle taggasi. Puud panni temma poia Isaki selga, noa ja tulle wõttis ennese kätte, ja läksid nenda mõllemad seltsis emale. Agga, ütles Isak omma isä wasto: Isä, siin on tulli ja puud; agga kus on tal, mis sa tahhad ohwerdada? Abram kostis: mo poeg, küllap Zummal katsub ennesele ühhe talle põlletamise ohwriks! Kui senna mäe peale said, mis Zummal olli ütelnud, teggi Abram kohhe mättastest altari; seadis puud peale, siddus omma poia Isaki kinni, panni puude peale, ja wõttis noa wälja, et ta tedda

piddi ärratapma ja Zummalale ohwerdama. Agga Jehowa ingel hüdis taewast: Abram, Abram! — ja temma kostis: siin ma olen! Siis ütles ingel: ärra pista kät omma poia külge, ja ärra te temmale middagi; sest nüüd tean ma, et sa Zummalat kardad, ja omma ainust poega ei olle temmale keelnud. — Abram tõstis omma silmad üles, ja wata, üks jäär olli temma selja tagga sarwipiddi räggadikus kinni, ja ta läks, wõttis selle järo ja ohwerdas sedda Zummalale põlletamise ohwriks. Pärrast sedda ellas temma weel kaua õnneliko ello, ja surri ärra, kui 175 aastat olli wannaks sanud. Temma naene Sara olli jo 45 aastat enne tedda mulda läinud.

Kes kdiL Loja holeks annab,
Ello teed, Majja tööd;
Hinge eest hoolt kannab;
Baewa, murret ussus wõidab:
Selle on Zummal on,
Kõmo pääw tal koidab.